

[Ministeren for skatter og afgifter]

simum for huslejens størrelse, var hovedreglen, at lejeværdien ikke kunne overstige dette maksimum.

Bestemmelsen om lejeværdifastsættelse i statsskattelovens § 4 b var i næsten uændret skikkelse optaget fra de to tidligere statsskattelove fra 1903 og 1912.

Allerede få år efter 1903 viste det sig nødvendigt med en norm til fastsættelse af lejeværdien for enfamiliehuse. Der udviklede sig derfor tidligt en praksis, hvorefter lejeværdien for enfamiliehuse blev fastsat til en procentdel af ejendomsværdien. Lejeværdien udgjorde herefter 6 pct. af ejendomsværdien indtil 1947, da procenten sættes ned under hensyn til reguleringen af lejen i udlejningsejendomme. Lejeværdiprocenten er blevet opfattet dels som et udtryk for, hvad ejendommen forsigtigt bedømt kunne antages at indbringe ved udleje, og dels som et udtryk for normal forrentning af ejerens indestående i ejendommen.

Lejeværdiprocenten er siden skatteåret 1966/67 blevet fastsat i ligningsloven. Den procentvise lejeværdiberegning af bolig i egen ejendom omfatter i dag både enfamiliehuse, tofamiliehuse, ejerlejligheder og stuehuse til landbrug og gartneri m.v. Denne beregningsmåde gælder således for langt hovedparten af de tilfælde, hvor der bliver tale om ansættelse af en lejeværdi.

Spm. nr. 194

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (9/2 82) af:

Mogens Voigt (FP):

»Ministeren bedes præcisere i en overskuelig oversigt, på hvilke punkter ophavsretsloven kan overtrædes, hvis der vises spillefilm for en større forsamling på et videoanlæg, samt oplyse, om der er begået overtrædelser i Tylle-sagen.«

Besvarelse (19/2 82):

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Efter ophavsretslovens § 2 har ophavsmanden bl.a. en *eneret til* at gøre sit værk tilgængeligt for almenheden ved *offentlig fremførelse*. Hvis den, der er ansvarlig for den offentlige fremførelse, ikke har indhentet

den nødvendige tilladelse til fremførelsen, foreligger der altså en overtrædelse af den nævnte bestemmelse i loven.

Når det drejer sig om et filmværk, herunder en film optaget på videogram, vil de retligheder, der tilkommer ophavsmændene til filmen (instruktør, forfatter, fotograf m.fl.) i de fleste tilfælde være overgået til filmens producent, således at det i reglen vil være dennes samtykke, der skal indhentes til den offentlige forevisning.

Ophavsmanden har i medfør af ophavsretslovens § 2 endvidere en *eneret til at fremstille eksemplarer* eller reproduktioner af sit værk. Efter lovens § 11 gælder der dog herfra den undtagelse, at enhver frit kan fremstille enkelte eksemplarer af et offentliggjort værk til *privat brug*, men de således fremstillede eksemplarer må ikke udnyttes på anden måde. Hvis derfor et eksemplar, der er fremstillet til privat brug med hjemmel i § 11, benyttes i andet øjemed, f.eks. til en offentlig fremførelse, vil der ske en overtrædelse af lovens § 11, jfr. § 2.

Der kan endelig være tale om, at den offentlige forevisning af en film ved hjælp af et videogram vil kunne udgøre en krænkelse af den *eneret*, der efter ophavsretslovens § 2 tilkommer ophavsmanden *til at sprede eksemplarer af værket til almenheden*, eksempelvis ved salg, udleje eller udlån. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den, der er ansvarlig for visningen, kun har fået rådighed over videogrammet på betingelse af, at det alene anvendes til forevisning inden for den private kreds.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvornår en fremførelse må anses for offentlig, foreligger der en omfattende domstolspraksis. Det skal her blot fremhæves, at fremførelsen meget vel kan blive anset for offentlig i ophavsretlig forstand, selv om den finder sted inden for en forenings rammer.

Ministeriet kan ikke udtale sig om, hvorvidt de forevisninger, der har fundet sted på Tylle Kro, indebærer overtrædelser af ophavsretsloven. Overtrædelser af denne art er principielt undergivet privat påtale, og en eventuel uenighed om lovligheden af forevisningerne må afgøres ved domstolene.

Spm. nr. 195